בית אהרן — נשא

נשא את ראש בגי גרשו"ן גם הם למשפחותם לבית אבותם. בני גרשו"ן. הנג"רשים. זאת עבודת משפחת בני הגר"שוני. כנ"ל. לעבוד ולמשא. הבעל תשובה צריך לעבוד עבודת משא ולשבור כח היצה"ר עד שזוכה לתשובה עילאה:

עוד אמר. על פסוק כל הבא לעבוד עבודת עבודה ועבודת משא. עבודת עבודה היא דבר שהיא עבודה לעבודה אחרת. היינו גשמיות אכילה ושתיה ושאר ענינים הנצרכים והוא הכל בבחינת עבודה לעבודת י"י. ועבודה זו הוא כאילו אומר הרי עלי עולה שחייב באחריותה. ומחויב לעבוד עבודת ד' בכח אכילה זו או שאר עניני עוה"ז. עבודת משא הוא כשהוא זוכה להעלות נה"ק בעת האכילה למקומם הרמתה וזהו משא מלשון וינטלם וינשאם. ואז האכילה גופא עבודה וכאילו אומר הרי זו עולה שאינו חייב באחריותה. וזה נקרא עבודת משא. ואמר שכלל גדול בזה מי שעניני גשמיות שלו דבוקים לעבודת י"י כתורה ותפלה. אזי התורה ותפלה שלו יכולים להיות זכה וברורה רק לי"י בלא שום תערובות חיצוניות. ומי שעניניי גשמיות שלו נפרדים מעבודת י"י אזי העבודה שהיא תורה ותפלה מחובר ומעורב בעניני גשמיות:

עוד אמר בדרך רמז. עבודת עבודה. היא עבודה שע"י תענוג ועכ"ז היא אצלו בבחינת עבודה כי וגילו ברעדה כתיב. שאעפ"י שמתענג ושמח בעבודתו צריך לשאת ולסבול עול מורא שמים. ועבודת משא היא עבודה שהיא בחינת עבודה קשה ומשא:

ביום א' פרשה נשא אחר תפלת המנחה. דיבר מענין לימוד והזהיר ביותר ע"ז בכל עת שיכול להפריש עצמו מכל עסקיו כל או"א לפי ענינו. ואמר אפילו כשהלך היום כפי שהלך. מ"מ בשעה אחת לימוד בשמחה וזריזות יוכל להכניס כל היום בזה. וע"י שמחה יוכל להוציא את עצמו מכל דבר רע ולהתקרב לטוב:

איש כי יפליא לנדור נדר נזיר להזיר לי"י. יפליא ל' פלא. ול' מופלא ומכוסה. ול' אל"ף. ותוכן הדברים. איש כי ירצה להתפרש ולהתקדש ולהתקרב לשם י"י. מיין ושכר יזיר. יין מכונה לכל דבר תאווה וגשמיות. כי העיקר לפרוש מכל דבר גשמי בכל האפשרי:

איתא במדרש. איש כי יפליא לנדור נדר נזיר להזיר לי"י. זש"ה שוקיו עמודי שש. זה העולם שנשתוקק הקב"ה לבראותו. עמודי ש"ש כי ששת ימים עשה י"י את השמים גו'. מיוסדים על אדני פז. זה שלשה עמודי עולם. י"י בחכמה יסד ארץ. כונן שמים בתבונה. בדעתו תהומות נבקעו. ד"א שוקיו זה התורה. ושיקוי לעצמותיך. עמודי שש. כשם שהעמודים מחזיקים את הבנין. כך התורה אם לא בריתי יומם ולילה כו'. ד"א מה עמוד זה יש לו קפליות למעלה ובסיס למטה כך התורה נדרשת לפני' ולאחרי': עכ"ל

ונוכל לומר. כי יפליא הוא ל' פרישות וגם ל' פלא ונזיר הוא ג"כ ל' פרישות ול' זר. ע"ד מ"ש ומפליא לעשות שקושר דבר רוחני בדבר גשמי שזה עיקר רצונו של השי"ת שע"י זה העולם יתגדל כבודו שכל מה שנברא בזה העולם ומה שנמצא בזה העולם וגם כל התבואות והפירות והצמחים הגשמיים שנבראו בששת הימים יעלה אותם לרצונו הפשוט. וזה ידוע שיש ששת ימים שהם נקראים מדות אשר ע"י הנ"ל קיום כל העולמות האלו והם מיוסדים על אדני פז. כי הג' ראשונות נקראים נשמות להמדות. ולזה כתיב י"י בחכמה יסד ארץ שהיא המדה האחרונה עכ"ז היסוד שלה היא החכמה שמקבלת חיות מהחכמה. החכמה תחיה בעליה. ובאמת עיקר החכמה היא יראת י"י כמ"ש הן יראת י"י היא חכמה וסור מרע בינה. וכל הבחינות מקבלות הכל מהשלשה יסודות. כי נעוץ תחלתו בסופו וסופו בתחלתו. ולזה אמר אח"כ מה עמוד זה יש לו קפליות למעלה ובסיס למטה כך התורה. כמו שאמרנו כי נעוץ תחלתו בסופו וסופו בתחלתו. כי לזה העולם לא היה שום קיום אם לא החיות שמקבלים מלמעלה. ועכ"ז זהו רצונו שיתעלה כבודו ע"י זה העולם מה שאנחנו מקיימים את התורה ועי"ז נתייחדו העולמות כולם לרצונו הפשוט:

וזהו איש כי יפליא כו' כמו שאמרנו שירצה לקשר כל העולמות לפלא העליון. וזאת המדה נקראת ז"ר ל' כתר. צריך להפריש מיין ומכל תאוות עוה"ז רק להעלות כל דבר לרצונו הפשוט ולהזיר הכל להשי"ת. ואז מתייחדים ומתקשרים העולמות מלמטה למעלה. והוא פלאי. והבן:

כה תברכו את ב"י אמור להם. איתא במדרש. זש"ה דומה דודי לצבי. מה צבי הזה מדלג ממקום למקום ומגדר לגדר ומאילן לאילן ומשוכה לשוכה כך כביכול הקב"ה מדלג מכנסיה לכנסיה לברך את ישראל: עכ"ל המדרש

הנה שמעתי בשם הרב הקדוש מורינו רש"ק זצוק"ל. על זה הפסוק דומה דודי לצבי. כי צבי הוא לשון חמדה ותשוקה. היינו כפי התשוקה שיש לו להאדם אל הקב"ה כן מראה לו הקב"ה. כי באמת אצל הקב"ה אין שום שינוי ח"ו כי אני י"י לא שניתי. רק כפי מה שנצרך לטובת העולם כן מראה הקב"ה לפי העת כי בו נכלל כל הגוונין. ואיני מדבר מהיפך הטוב ח"ו רק בהטוב עצמו באיזה ענין שנצרך הטוב לישראל כמו כן מראה עצמו. אשר לזאת על הים הראה עצמו כביכול כבחור ובסיני נראה להם כזקן מלא רחמים.

הכל לפי העת הנצרך לטובתם של ישראל. ולזה אומר לשון כה בברכת כהנים. כי בברכת כהנים נכללים כל הבחינות בתוך ג' הפסוקים יברכך יאר ישא כידוע ואמר הקב"ה דבר אל אהרן ואל בניו כו' כה תברכו וכו' כשתברכו את ב"י תברכו אותם בבחינת כ"ה היינו כפי מה שיהיה בעת ההיא לאיזו מדה שיצטרכו אז. אמור להם. תאמר להם כך. ולכך כתיב לשון כה שהיא המדה האחרונה כידוע שבזאת המדה נכללים כל המדות הקודמים וכשמשפעת לעולם הזה אזי המדה הנצרך לטובתינו נמצא בתוכה ומזה המדה משפעת לנו. וזהו לשון כ"ה. כפי שנצרך כן הוא. וכשישראל צריכים לנס חוץ לטבע ג"כ נעשה להם ע"י המדה הזאת וכפי שאמרנו כבר דכתיב באברהם כ"ה יהיה זרעך. כי הגביה אותו למעלה מן המזל וא"ל הבט נא. ולכך א"ל כה יהיה זרעך שיהיה ג"כ למעלה מן הטבע ומן המזלות ולא יזיק להם שום כוכב ושום דבר ח"ו. ולזה אמר הלשון כ"ה בברכת כהנים שיברכו אותם בברכתם באיזו בחינה שיצטרכו אז הגם למעלה מן המזל ולא יזיק להם שום כוכב ומזל. כמ"ש לאברהם כה יהיה זרעך. ומזה ירום כבודו של הקב"ה. כל הנקרא בשמי ולכבודי בראתיו יצרתיו אף עשיתיו. כי כבודו של הקב"ה משפיע כל טוב על ישראל ומגין עליהם בכל העולמות מן עולם האצילות עד עולם העשיה. ויתברכו ישראל בחיים ושלום ויופתח להם מקורות הרחמים:

עוד אמר על מדרש הנ"ל. הנה הרב הקדוש רש"ק זצוק"ל אמר כי צב"י הוא ל' תשוקה וחמדה. ולפי ערך התשוקה והחמדה שישראל מתאוים להקב"ה כך הקב"ה משפיע להם. ומפרש המדרש את הפסוק. כה תברכו. היינו כפי שהם מברכים אותי דווקא כך אני משפיע להם. כפי מה דאיתא בגמרא שהקב"ה אמר לר' ישמעאל כ"ג ישמעאל בני ברכני וכי ח"ו הקב"ה צריך לברכה רק באתערותא דלתתא עביד אתערותא לעילא. וברכה הוא לשון המשכה. ולפי ערך בחינתם והמשכתם שהם מוסיפין כח ורצון בפמליא של מעלה כך משפיע להם הקב"ה הברכות למטה. ולזה אומר המדרש. מה הצבי כו' וחושב ד' בחינות שהם ד' מדריגות זו למעלה מזו. מקודם מקום פשוט ואח"כ גדר מקום גבוה מעט. ואח"כ אילן שגבוה יותר מגדר. כי גדר הוא לצורך האילן וגם האילן הוא מסכך. ושוכה הוא במדריגה יותר גבוה מאילן. כי שוכה מגין ומציל יותר מאילן. והמה ד' בחינות בתפלה. קטורת. ופסוקי דזמרה. ויוצר אור. ותפלת שמ"ע שהיא יותר גדולה במעלה מכולם ואיזוהי עבודה שבלב זו תפלה בלחש. כי עיקר התפלה הוא בלב רק שיהיה שפתותיו נעות והוא בחינת שוכה סוכה שהוא מסוכך ומוצנע בהצנע לכת. וזהו ג"כ פירוש הפסוק לעבוד עבודת עבודה ועבודת משא שיש עבודה פשוטה ויש עבודה נשאה ורוממה. וכפי עבודתם ומשאם שהם מדלגים להקב"ה כך הקב"ה מדלג ומקפץ מכנסיה לכנסיה וכ"כ למה בכדי שיסכים ע"י הכהנים לברך את עמו ישראל בכל יום ובכל טוב אמן:

ביום השביעי נשיא לבני אפרים וגו'. איתא במדרש. זש"ה מי הקדימני ואשלם. זהו יוסף ששמר את השבת עד שלא ניתנה שנאמר וטבוח טבח והכן אין והכן אלא שבת וכו'. אמר הקב"ה אתה שמרת את השבת עד שלא ניתנה. חייך שבן בנך יעמוד ויקריב בשבת. ביום השביעי נשיא לבני אפרים. ועלי לקבל ברצון:

ונראה דאיתא בגמרא שלמד הקב"ה את התורה עם משה ד"פ. שנאמר אז ראה ויספרה הכינה וגם חקרה. ולכאורה הוא פלא על מה למד עמו ד' פעמים וכי בפעם אחת לא היה זוכר משה רבינו ע"ה. ועפ"י פשוט נוכל לומר. כי יש בתורה פרד"ס ואיתא בזוה"ק תיפח רוחן אותן שאומרים שאין בתורה רק פשוטי התורה. כי עיקר הוא רק פנימית התורה שזה היה עיקר המחשבה מראשית. היינו קודם בריאת העולם. וכפי שיש כמה סוגים באנשים שרוצים לראות את המלך יש מהם שרואים היכלא דמלכא שסוברין שזה הוא ראיית המלך. ויש מהם שרואין לבושין דמלכא. ויש אנשים שרואים גוף המלך. אבל אנשים חכמים אינם מתקררים דעתם רק מגמתם לראות פני המלך. וכמ"כ התוה"ק יש בה ג"כ ד' בחינות הנ"ל והעיקר שצריך האדם להשיג פנימית התורה כפי שהיתה קודם בריאת העולם קודם שנתלבשה בלבושין שזה נקרא קדם לעולם. היינו החכמה עליונה. וע"י התוה"ק נצרך להעלות את כל העולמות ממטה למעלה ראש עד החכמה עליונה. וזה נעשה דווקא ע"י האדם ג"כ ע"י ד' בחינות שיש בו. היינו ע"י עשיות שלו ודיבור ומחשבה ויש ג"כ מחשבה ועי"ז מקשר כל הד' בחינות שלו למעלה היינו נפש רוח נשמה חי'. שזה נקרע נשמה לנשמה. ואז משיג התורה ופנימיותיה כפי שהיתה טמיר וגניז קודם שניתנה. וזהו הפי' מ"י הקדימני כידוע מ"י נקרא בינ"ה קדם נקרא חכמה קדומה. לזה אמר זה יוסף הצדיק שהשלים כל העולמות ושמר את השבת עד שלא ניתנה. היינו באותה הבחינה שהיתה קודם שניתנה. היינו הפנימיות בלי שום לבוש. כי יוסף נקרא צדיק וייחד והעלה את כל העולמות לראש המחשבה והשלים כל המדות. וזהו הפי' מי הקדימני ואשלם שהשלים את כל המדות וכל העולמות לכך כתיב בתוה"ק וצויתי את ברכתי לכם בשנה הששית ועשת את התבואה לשלש השנים כי ידוע שהמדה הששית נקרא צדיק ומביא את כל המדות עד למעלה מן העולם שהם ג' בחינות הראשונות והם נקראים שלש השנים. לזה א"ל הקב"ה אתה שמרת את השבת עם כל הפנימיות שלה כפי שהיתה קודם שנתנה. חייך שבן בנך יקריב קרבנו בשבת. הגם שהיה קרבן יחיד עכ"ז יעלה לרצון לפני. היינו רצונו הפשוט שהיה קודם לעולם ויזכה להעלות כל העולמות לרצונו הפשוט: